

Դանիելի Գիրքը - Քառասունյոթերորդ Թիվը

Խաբուսիկ վարդապետությունների մերկացումը. Դանիել 8-ի
քննադատական վերլուծությունը և Ադվենտիստական
աստվածաբանությանը նետված մարտահրավերները

Jeff Pippenger
2024-01-11

Երբ Դանիելի ութերորդ գլխի իններորդից տասներկուերորդ համարներում Հռոմի փոքր եղջյուրը ներկայացվում է, այն ապականված խորհրդանիշ է, որովհետև դա տրանսվեստիզմի խորհրդանիշ է՝ իբրև խաչաձև հագնվող մեկը, որ տատանվում է արականի և իգականի միջև: Սա համաձայն է միլլերիտական այն ընկալմանը, ըստ որի Հռոմը ներկայացված էր երկու փուլերով, որոնցից առաջինը հռոմեական պետական իշխանությունն էր, իսկ երկրորդը՝ հռոմեական եկեղեցական իշխանությունը, բայց համարներում սեռերի տատանման պատճառով փոքր եղջյուրը դուրս է պատմական և մարգարեական հաջորդականությունից (ապականված է): Սակայն այդ չորս համարներից յուրաքանչյուրը ներկայացնում է պատմություն, որն անմիջականորեն կապված է կա՛մ հռոմեական պետական իշխանության, կա՛մ հռոմեական եկեղեցական իշխանության հետ: Հեթանոսական Հռոմը հալածում էր բոլոր նրանց, ովքեր դիմադրում էին իր կայսերական իշխանությանը, բայց պապական Հռոմի (իգական) հալածանքը տասներորդ համարում հատուկ ուղղված է երկնքի դեմ:

Միլլերի հետևորդների այն ըմբռնմամբ, թե Հռոմը չորրորդ և վերջին թագավորությունն էր, պետությունից եկեղեցի, ապա դարձյալ պետությունից եկեղեցի անցնող տատանումը մտահոգության առարկա չէր լինի: Նրանք տեսել էին Դանիել մարգարեի երկրորդ գլխի ոտքերի մեջ երկաթի և կավի խառնուրդը և պարզապես այն հասկացել էին որպես Հռոմի երկու փուլ՝ առանց մտահոգվելու սահմանելու չորրորդ և հինգերորդ թագավորությունների որևէ հատուկ պատմական հաջորդականություն: Նույն կերպ էին հասկանում նաև յոթերորդ գլուխը, որտեղ այն եղջյուրը, որ մեծամեծ բաներ էր խոստում Բաբելոնի դեմ, դուրս էր պոկել երեք եղջյուր Հռոմի գագանի սկզբնական տասը եղջյուրներից: Նույնիսկ եթե Միլլերը ճանաչած լիներ իններորդից մինչև տասներկուերորդ համարների սեռային տատանումը, դա կարևորություն չէր ունենա նրա այն ըմբռնման համար, թե չորրորդ թագավորությունը Հռոմն էր: Միլլերի հետևորդների ըմբռնմամբ՝ չորրորդ թագավորությունն ավարտվեց 1798 թվականին, և հաջորդ մարգարեական իրադարձությունը Քրիստոսի Երկրորդ Գալուստն էր:

Իգական եղջյուրը նույնականացնում է այն կնոջը, որը հոգևոր պոռնկություն է գործում արական եղջյուրի հետ, և ներկայացված է տասներորդ և տասներկուերորդ համարներում:

Եվ այն մեծացավ մինչև երկնքի գործը, և գործից ու աստղերից ոմանց գետին գցեց և ոտնակոխ արեց նրանց: Դանիել 8:10:

Պապական իշխանության հալածանքը ուղղված էր քրիստոնեության դեմ (երկնքի գործին), և տասներկուերորդ համարում պապական Հռոմը (իգական) իշխանություն է ստանում իր մահաբեր գործն իրականացնելու՝ Եվրոպայի թագավորների հետ պոռնկանալով գործված հանցանքի միջոցով:

Եվ մի գործ տրվեց նրան ամենօրյա զոհաբերության դեմ՝ հանցանքի պատճառով, և նա ճշմարտությունը գետին գցեց, և գործեց, ու հաջողություն ունեցավ: Դանիել 8:12:

Համարում հիշատակված «գործը» ներկայացնում է այն ռազմական իշխանությունը, որ տրվեց պապականությանը «մշտականի դեմ»: «Դեմ» բառը նշանակում է «ից»: Եվրոպայի հեթանոս թագավորներից (հեթանոս Հռոմից), որոնք ներկայացված են «մշտականով», ռազմական աջակցություն (մի գործ) տրվեց պապականությանը «հանցանքի պատճառով»: Եկեղեցու և պետության միությունը, որի մեջ եկեղեցին վերահսկում է այդ հարաբերությունը, հենց «հանցանքն» է: Այդ հանցանքի գինին քրիստոնեական արյունն է: Երբ պապականությունը տիրապետություն ստացավ հեթանոս Հռոմի բանակների վրա, պապական Հռոմը («նա») «ճշմարտությունը գետին գցեց, և գործում էր ու հաջողում»:

Դանիելի գրքի տասներկերորդ գլխի երեսունմեկերորդ համարում նույնպես ներկայացված է գործերի տրվելը պապական Հռոմին.

Եվ բազուկներ պիտի կանգնեն նրա կողմից, և նրանք պիտի պղծեն զորության սրբարանը, պիտի վերացնեն մշտնջենական զոհաբերությունը, և պիտի կանգնեցնեն ամայացնող պղծությունը: Դանիել 11:31.

Այս համարը նույնացնում է պատմական անցումը հեթանոսական Հռոմից դեպի պապական Հռոմ: Համարում «բազուկները» եվրոպացի թագավորներն են, որոնք սկսեցին կանգնել պապության պաշտպանության համար՝ սկսած ֆրանկների (Ֆրանսիա) թագավոր Բլովիսից, 496 թվականին: «Բազուկները» նաև պղծեցին «ուժի սրբարանը» (Հռոմ քաղաքը)՝ չորրորդ դարից սկսած մինչև 538 թվականը շարունակվող պատերազմների միջոցով: «Բազուկները» նաև վերացրին պապության վերելքի դեմ հեթանոսական դիմադրությունը, և 508 թվականին հեթանոսական դիմադրությունն ավարտված էր:

«Վերցնել» թարգմանված բառը եբրայերեն «sur» բառն է և նշանակում է «հեռացնել»: «Բազուկները» 538 թվականին երկրի գահի վրա դրեցին «աւերակութիւն գործող պղծութիւնը» (պապականությունը): Երբ Դանիելի ութերորդ գլխի տասներկուերորդ համարը նշում է, որ «մի գործ» տրվեց իգական սեռի փոքր եղջյուրին, այն համաձայնում է տասներկերորդ գլխի երեսունմեկերորդ համարի վկայության հետ: Հայտնության գիրքը նույնպես նույն ճշմարտության վկայությունն է տալիս տասներեքերորդ գլխում:

Եվ այն գազանը, որ ես տեսա, նման էր ընձառյուծի, և նրա ոտքերը՝ արջի ոտքերի պես, և նրա բերանը՝ առյուծի բերանի պես. և վիշապը նրան տվեց իր զորությունը, և իր աթոռը, և մեծ իշխանություն: Հայտնություն 13:2.

Քույր Ուայթը երկրորդ համարի գազանին ուղղակիորեն նույնացնում է պապականության հետ, իսկ համարում հիշատակված վիշապը՝ հեթանոսական Հռոմի հետ: Հեթանոսական Հռոմը պապականությանը տվեց երեք բան՝ «իր գործությունը, և իր աթոռը, և մեծ իշխանություն»:

Զինվորական իշխանությունը տրվեց հեթանոսական Հռոմի կողմից՝ սկսած Կլոմիսից՝ 496 թվականին: Կառավարելու «աթոռը» տրվեց պապությանը 330 թվականին, երբ Կոստանդին կայսրը իր մայրաքաղաքը տեղափոխեց Կոստանդնուպոլիս՝ իր նախկին մայրաքաղաք Հռոմ քաղաքը թողնելով պապական եկեղեցու վերահսկողության ներքո: 533 թվականին Հուստինիանոս կայսրը հրամանագրեց, որ պապը եկեղեցու գլուխն է և հերետիկոսների ուղղիչը՝ իր «մեծ իշխանությունը» փոխանցելով Հռոմի պապին: Դանիելի ութերորդ գլխի տասներկուերորդ համարը մատնանշում է այն ժամանակը, երբ տրվեց մի «գործ», և այդ մարգարեական ճշմարտությունը հաստատվում է բազմաթիվ վկաներով: Այդ ժամանակից սկսած (496 թվականից) պապությունը «բարեհաջող ընթացք ունեցավ»:

Այն պիտի շարունակեր «գործել» և «բարգավաճել» մինչև Իսրայելի հյուսիսային թագավորության դեմ բորբոքված գայրույթի ավարտը՝ 1798 թվականին, երբ պապականությունը ստացավ իր մահաբեր վերքը:

Եվ թագավորը պիտի վարվի իր կամքի համաձայն. և պիտի բարձրացնի իրեն ու մեծարե իրեն ամեն աստծուց վեր, և հրաշալի բաներ պիտի խոսի աստվածների Աստծու դեմ, և պիտի բարգավաճի, մինչև որ բարկությունը կատարվի, որովհետև վճռվածը պիտի կատարվի: Դանիել 11:36.

Ութերորդ գլխի իններորդ համարը նկարագրում է արական սեռով ներկայացված Հռոմը (հեթանոսական Հռոմը) և ներկայացնում է այն նվաճման եռափուլ ընթացքը, որն իրականացրեց հեթանոսական Հռոմը, և որը նախակերպարեց այն երեք աշխարհագրական տարածքները, որոնք պետք է նվաճվեին, որպեսզի պապական Հռոմը հաստատվեր երկրի գահի վրա, ինչպես ներկայացված է յոթերորդ գլխում արմատախիլ արված երեք եղջյուրներով: Հեթանոսական և պապական Հռոմի այդ երկու եռափուլ նվաճումները ներկայացնում էին արդի Հռոմի երեք աշխարհագրական խոչընդոտները՝ Դանիել տասնմեկի քառասունից քառասուներեքերորդ համարներում: Այնուհետև ութերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարում կրկին ներկայացվում է արական սեռով փոքր եղջյուրը (հեթանոսական Հռոմը): Այդ համարում սրբացված տրամաբանությունն այնքան անխոցելի է, որ Երուսաղեմը կառավարող արհամարհական մարդիկ հարկադրված եղան ներմուծել մի քանի աստվածաբանական սուտ, որպեսզի կանգնեցնեն իրենց կեղծ հիմքը:

Այո՛, նա մեծարեց ինքն իրեն մինչև իսկ գործի իշխանը, և նրա միջոցով մշտնջենական զոհը վերացվեց, և նրա սրբաբանի տեղը կործանվեց: Դանիել 8:11.

Քանի որ մենք սկսում ենք անդրադառնալ այն կեղծ մետաղադրամներին և զարդերին, որոնք 1863 թվականից ի վեր ներմուծվել են ադվենտիզմի մեջ, հարկ է նշել, որ գոյություն ունեն ենթադրյալ աստվածաբանական մասնագիտության երկու հիմնական

ուղորտներ, որոնցով աղվենտիզմը պարծենում է՝ որպես ուրացյալ բողոքականության և կաթոլիկության վարդապետությունները պաշտպանելու իր հիմք: Այն պնդումը, որ աղվենտիզմի արդի աստվածաբաններն անում են, այն է, թե իրենք կա՛մ աստվածաշնչյան պատմության մասնագետներ են, կա՛մ աստվածաշնչյան լեզուների մասնագետներ: Նրանց կիրառությունը այս խոսքի նկատմամբ բացահայտում է, որ մարգարեական խոսքն իրենց համար դարձել է ինչպես կնքված գիրք, և նաև բացահայտում է, որ աստվածաշնչյան լեզուների մասնագետներ լինելու նրանց հավակնությունը պարզապես փարիսեցության արդի դրսևորումն է:

Առաջինը՝ իններորդից մինչև տասներկուերորդ համարներում փոքր եղջյուրի համար սեռերի տատանման անտեսումն է: Եթե նրանք իսկապես եբրայերեն լեզվի մասնագետներ լինեին, չէին ժխտի կամ նսեմացնի այն փաստը, որ Դանիելը միտումնավոր կիրառել է սեռային տատանում այդ համարներում: Փոքր եղջյուրը ներկայացված է երկու սեռերով, և այդ սեռերը համարների ընթացքում հերթագայվում են: Աստվածաբանները փորձում են այս փաստը ծածկել աղբով ու կեղծ դրամներով, որովհետև այն հստակորեն ցույց է տալիս, որ տասնմեկերորդ համարը նույնացնում է հեթանոսական, ոչ թե պապական Հռոմը: Նրանք, իհարկե, պնդում են, թե տասնմեկերորդ համարի փոքր եղջյուրը պապն է, մինչդեռ այն իրականում հեթանոսական Հռոմն է:

Երբ ընդունվում է, որ փոքր եղջյուրի մասին չորս խոսքերից երկուսը արական են, իսկ երկուսը՝ իգական, ապա հեշտ է ներառել այն աստվածաշնչյան ճշմարտությունը, որ աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ կինը ներկայացնում է եկեղեցի, իսկ տղամարդը՝ պետություն: Այս գիտակցությունը թույլ է տալիս բոլոր նրանց, ովքեր կամենում են տեսնել, հասկանալ, որ տասնմեկերորդ խոսքի փոքր եղջյուրը արական Հռոմն է (հեթանոսական Հռոմը), ոչ թե իգական Հռոմը (պապական Հռոմը):

Հետևաբար այս համարը հասկացվում է որպես ուսուցանող այն բանը, որ հեթանոսական Հռոմը (նա) մեծարեց իրեն մինչև գորքի Իշխանը, ինչպես հեթանոսական Հռոմն արեց, երբ գորքի Իշխանին բարձրացրեց Գողգոթայի խաչի վրա: Հեթանոսական Հռոմը ոչ միայն խաչի վրա իրեն մեծարեց Քրիստոսի դեմ, այլև համարը շարունակելով ասում է, որ նրա միջոցով (հեթանոսական Հռոմի) «ամենօրյա գոհաբերությունը վերացվեց»:

Դանիելի գրքում կան երկու եբրայական բառեր, որոնք երկուսն էլ թարգմանվում են որպես «վերցնել»: Այդ բառերն են «sur» և «rum»: Երկու բառերն էլ գործածվում են սրբարանի ծառայության մեջ: «Sur»-ը նշանակում է վերցնել կամ հեռացնել, և երբ սրբարանի գոհասեղանից մոխիրը հեռացվում էր, մոխրի հեռացումը նկարագրելու համար գործածվող բառը «sur» է: «Rum» բառը նշանակում է բարձրացնել և փառավորել, և երբ սրբարանի քահանան պետք է բարձրացներ շարժական ընծան, նա պետք է «rum» աներ (բարձրացներ) ընծան: Տասնմեկերորդ համարում հեթանոսական Հռոմը («ամենօրյա»-ն) «rum» պիտի աներ (վերցներ) հեթանոսությունը՝ բարձրացնելով և փառավորելով հեթանոսության կրոնը:

Հեթանոսական Հռոմը պիտի բարձրացներ և մեծարեր հեթանոսության կրոնը: Աղվենտիստ աստվածաբանները, որոնք հավակնում են Սուրբ Գրքի լեզուների գիտակ լինելուն, ընտրում են Դանիելի գրքում «take away» արտահայտության յուրաքանչյուր հանդիպում մեկնաբանել որպես «remove»: Նրանք չեն ընդունում Դանիելի հստակ և ճշգրիտ գրությունը և այդպիսով իրենց դնում են Դանիել մարգարեից վեր:

Աստվածաշնչյան լեզուները հասկանալու հավակնություն ունեցող աստվածաբանները բերում են փաստարկներ՝ արդարացնելու, թե ինչու Դանիելը նկատի ուներ նույն բանը, երբ գործածում էր երկու տարբեր բառեր: Նրանք ներկայացնում են երկար ու ձանձրալի բառային ուսումնասիրություններ՝ պաշտպանելու իրենց կեղծ պնդումները:

Աստվածաշնչյան պատմությունը հասկանալու հավակնություն ունեցող աստվածաբանները պնդում են, թե այդ կեղծ կիրառությունը հիմնված է այն բանի ընդունման վրա, որ պատմության տարբեր ժամանակաշրջաններում նույն բառը կարող է նշանակել տարբեր բան, և հետևաբար, երբ Դանիելը գործածեց երկու տարբեր բառեր, միայն պատմական մասնագետը կարող է որոշել, թե իրականում ինչ նկատի ուներ Դանիելը: Կարևոր է զատորոշել այս երկու կեղծ մեթոդները, որովհետև դրանք հաճախ են գործածվում այն աստվածաբանների կողմից, որոնք ձգտում են թաքնվել «տող առ տող» մեթոդաբանությունից:

Այո՛, նա մեծամտացավ մինչև իսկ գորքի Իշխանը, և նրանից վերցվեց
մշտնջենական զոհաբերությունը, և նրա սրբարանի տեղը տապալվեց: Դանիել 8:11:

Տվյալ համարում «վերցվեց» թարգմանված բառը նշանակում է «վեր բարձրացնել և մեծարել»: Այն չի նշանակում հեռացնել: Այս փաստը շփոթություն և հակասություն է առաջացնում աղվենտիստ աստվածաբանների համար, որովհետև նրանց նախադրյալները չեն դիմանում համարի պարզ քննությանը, երբ Դանիելի գործածած բառի իրական սահմանումը կիրառվում է համարի վրա: Նրանք պնդում են, թե համարի փոքր եղջյուրը պապական Հռոմն է, և, հետևաբար, համարը պիտի ընթերցվի այսպես. «նրա միջոցով» (պապական Հռոմի) «մշտականը վեր բարձրացվեց»:

Անշուշտ, նրանք բնավ խնդիր չեն տեսնում ներառելու այն ավելացված բառը, որի մասին Քույր Ուայթը ուղղակիորեն ասում է, որ այն ավելացվել է մարդկային իմաստությամբ և տվյալ բնագրին չի վերաբերում:

«Այնուհետև ես տեսա «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ (Դանիել 8:12), որ
«զոհաբերություն» բառը ավելացվել է մարդկային իմաստությամբ և տեքստին չի
պատկանում, և որ Տերը դրա ճիշտ ըմբռնումը տվեց նրանց, ովքեր հոչակում էին
դատաստանի ժամի աղաղակը»: Վաղ գրվածքներ, 74:

Նրանք «ամենօրյան» նույնացնում են Քրիստոսի սրբարանի ծառայության հետ, ուստի «ամենօրյա զոհաբերությունը» պաշտպանում է այն գաղափարը, թե «ամենօրյան» երկնային սրբարանում Քրիստոսի զոհաբերական գործն է: Սակայն ներշնչանքը վկայում է, որ «զոհաբերություն» բառը «չի պատկանում բնագրին»:

Երբ Եփրեմի հարբեցողները «ամենօրյան» նույնացնում են Քրիստոսի սրբարանի ծառայության հետ, ապա համարը պիտի կարդացվի այսպես՝ «նրանով» (պապական Հռոմով) «ամենօրյան վերցվեց», կամ պիտի կարդացվի՝ «պապական իշխանության միջոցով Քրիստոսի սրբարանի ծառայությունը վերցվեց»: Նրանք իրականում ուսուցանում են այս կեղծիքը: Նրանք պնդում են, թե պապական իշխանության խավարի միջոցով Քրիստոսի սրբարանի ծառայության ճշմարիտ ըմբռնումը հեռացվեց մարդկանց մտքերից:

Սակայն «վերցնել հեռացնել» թարգմանված բառը չի նշանակում հեռացնել. այն նշանակում է վեր բարձրացնել և փառավորել: Եթե աստվածաշնչյան լեզուների ինքնահռչակ գիտակաները երբայերեն «rum» բառի իմաստը ճիշտ կերպով կիրառեին այդ հատվածի վրա, նրանց թարգմանությունը պետք է ասեր. «պապական իշխանության միջոցով Քրիստոսի սրբարանի ծառայությունը վեր բարձրացվեց և փառավորվեց»: Ե՞րբ է պապականությունը երբևէ վեր բարձրացրել և փառավորել Քրիստոսին:

Նրանք ձգտում են երբայերեն «sur» բառի սահմանումը պարտադրել երբայերեն «rum» բառի վրա: Դանիելը «sur» բառը, որ նշանակում է հեռացնել, «մշտականի» առնչությամբ գործածում է երկու այլ համարներում, սակայն տասնմեկերորդ համարում Դանիելը ընտրել է «rum» բառը, որ նշանակում է բարձրացնել և փառավորել: Այս համարի վերաբերյալ առասպելների այդ ամբողջ խառնուրդը ոչ միայն հիմարություն է՝ «վերցնել» թարգմանված բառի իմաստը խեղաթյուրելու պատճառով, այլև երբևէ չի եղել մի ժամանակ, երբ Քրիստոսի սրբարանի ծառայությունը որևէ կերպ մարդկանցից հեռացված լիներ:

Բայց սա, որովհետև հավիտյան մնում է, ունի անփոփոխ քահանայություն: Ուստի և կարող է լիովին փրկել նրանց, որ Նրանով Աստծուն են մոտենում, որովհետև միշտ կենդանի է՝ նրանց համար բարեխոսելու: Եբրայեցիս 7:24, 25.

Պնդել, ինչպես անում են ադվենտիստ աստվածաբանները՝ փորձելով պաշտպանել համարի իրենց կեղծ կիրառությունը, թե եղել է ժամանակաշրջան, երբ պապականությունը ինչ-որ տեսակի իշխանություն է գործադրել՝ վերացնելու Քրիստոսի սրբարանի բարեխոսությունը, աբսուրդ է:

Բայց աստվածաբանները չեն ուսուցանում, թե այդ համարը մատնանշում է, որ պապականությունը բարձրացրեց և մեծարեց Քրիստոսի սրբարանի ծառայությունը: Նրանք խուսափում են Դանիելի խոսքերի իմաստից և Էլեն Ուայթի ներշնչյալ խորհրդից, որպեսզի ուսուցանեն այն, ինչ իրենք են ընտրում ուսուցանել՝ հակառակ Դանիելի խոսքերի վկայությանը:

Այո՛, նա մեծամտացավ մինչև իսկ գորքի Իշխանը, և նրա միջոցով ամենօրյա զոհաբերությունը վերացվեց, և նրա սրբարանի տեղը կործանվեց: Դանիել 8:11:

Աստվածաբանները ուսուցանում են, թե այս համարը նշանակում է. «պապական իշխանությամբ Քրիստոսի սրբարանի ծառայությունը վերացվեց», և մարդկանց մտքերից Քրիստոսի սրբարանի ծառայության վերացվելը, ըստ նրանց, հաստատվում է

այն փաստով, որ այդ վերացման հետ կապված՝ Քրիստոսի «սրբարանի տեղը վայր ընկավ»: Աստծո Խոսքում չկա ոչ մի համար, որ նույնացնի երկնային սրբարանը, որտեղ Քրիստոս կատարում է Իր բարեխոսությունը, որպես երբևէ վայր ընկած բան: Ոչ էլ կա աստվածաշնչյան որևէ հատված, որ նույնացնի հենց երկինքը, որն է «նրա սրբարանի տեղը», որպես երբևէ վայր ընկած բան: Եվս մեկ անգամ աստվածաբանները իրենց դնում են Դանիել մարգարեից վեր, որովհետև նրանք պնդում են, թե համարում «նրա սրբարանի տեղը» վերաբերում է Աստծո սրբարանին՝ չնայած այն փաստին, որ Դանիելը ուղղակիորեն սովորեցնում է այդ մտքի ճիշտ հակառակը:

Եբրայերեն լեզվի ինքնահռչակ մասնագետները պնդում են, թե այդ համարում եբրայերեն «rum» բառը պետք է հասկացվի «sur» եբրայերեն բառի իմաստով: Նրանք նաև պնդում են, թե եբրայերեն «miqdash» բառը պետք է հասկացվի որպես «qodesh» եբրայերեն բառը: Դանիելի գրքում թե՛ «miqdash»-ը, թե՛ «qodesh»-ը պարզապես թարգմանվում են որպես «սրբարան», սակայն դրանք տարբեր նշանակություններ ունեն: «Miqdash»-ը ներկայացնում է ցանկացած սրբարան՝ լինի դա Աստծու սրբարանը, թե հեթանոսական սրբարան: Դա սրբարանի ընդհանուր բառն է, մինչդեռ «qodesh»-ը Աստվածաշնչում գործածվում է միայն Աստծու սրբարանը ներկայացնելու համար:

Դանիելը գիտեր հեթանոսական սրբարանի և Աստծու սրբարանի միջև եղած տարբերությունը: Եթե Դանիելը պատրաստվում լիներ նույնականացնել հեթանոսական սրբարան, նա կօգտագործեր «miqdash» բառը: Ինձ համար ապշեցուցիչ է, որ եբրայերեն լեզվի ենթադրյալ մասնագետները երբեք ուշադրություն չեն դարձնում այն փաստին, որ իրար հաջորդող չորս համարներում Դանիելը երկու բառերն էլ գործածում է երեքական անգամ: Դանիելի կողմից այդ երկու եբրայերեն բառերի գործածությունը, որոնք երկուսն էլ թարգմանվում են որպես «սրբարան», սահմանում է այն իմաստը, որ Դանիելը մտադիր էր հասկացված լինել:

Այո՛, նա մեծաբեց իրեն մինչև իսկ գորքի իշխանը, և նրա կողմից մշտական զոհը վերցվեց, և նրա սրբարանի տեղը կործանվեց: Եվ մի գորք տրվեց նրան՝ մշտական զոհի դեմ՝ հանցանքի պատճառով, և այն ճշմարտությունը գետնին գցեց. և գործեց ու հաջողեց: Այն ժամանակ լսեցի, թե մի սուրբ խոսում էր, և մեկ այլ սուրբ ասաց այն սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՛րբ պիտի տևի տեսիլքը մշտական զոհի, ամայացման հանցանքի մասին, որպեսզի և՛ սրբարանը, և՛ գորքը ոտնատակ տրվեն»: Եվ նա ասաց ինձ. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր. ապա սրբարանը պիտի մաքրվի»: Դանիել 8:11-14:

Հենց այն հատվածում, որը պարունակում է աղվենտիզմի հիմքը, Դանիելը գործածում է երկու տարբեր եբրայական բառեր, որոնք երկուսն էլ թարգմանվում են որպես «սրբարան»: Տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարներում Դանիելը ընտրում է գործածել «սրբարան» նշանակող այն եբրայական բառը, որը Սուրբ Գրքում գործածվում է միայն Աստծո սրբարանը մատնանշելու համար, մինչդեռ տասնմեկերորդ համարում Դանիելը գործածում է ընդհանուր կամ ընդհանրական եբրայական բառը, որը կարող է նշանակել Աստծո սրբարանը, կամ էլ՝ հեթանոսական սրբարան:

Եթե Դանիելը ցանկանար տասնմեկերորդ համարի «սրբարանը» նույնացնել որպես Աստծո սրբարան, ապա կօգտագործեր այն նույն եբրայերեն բառը, որը նա երկու անգամ գործածեց հաջորդ երեք համարներում: Բացարձակապես ակնհայտ է, որ Դանիելը տարբերակում էր տասնմեկերորդ համարում հեթանոսական սրբարանի և տասներեքերորդ ու տասնչորսերորդ համարներում Աստծո սրբարանի միջև: Բայց Եփրեմի հարբեցողները պնդում են, թե տասնմեկերորդ համարում «նրա սրբարանի տեղը», որ «վար գցվեց», Աստծո սրբարանի տեղն էր, թեև նրանք խուսափում են «տեղ» բառից:

Նրանք ուսուցանում են, թե պապականությունը վերացրեց Քրիստոսի բարեխոսական ծառայությունը և վար գցեց երկնային սրբարանի ճշմարտությունը: Բայց Դանիելը հստակ ասաց, որ տասնմեկերորդ համարում հիշված «սրբարանը» Աստծու սրբարանը չէր, այլ հեթանոսական սրբարան: Դանիելը նույնքան հստակ ասաց, որ վար չգցվեց ոչ թե «սրբարանը», այլ նրա սրբարանի «տեղը»:

Մերժելով իններորդից մինչև տասներկուերորդ համարների նպատակային սեռային տատանումը ճանաչել՝ ժամանակակից աստվածաբաններն ընդունեցին «ամենօրյայի» այն սահմանումը, որ ծագել էր հավատարաց բողոքականության միջից, և սկսեցին հիմք կառուցել մարդկային ենթադրության, ավանդության ու սովորույթի ավագի վրա: Երբ հասնում են տասնմեկերորդ համարին, նրանք նույնիսկ մերժում են Քույր Ուայթի ներշնչյալ խորհուրդը, որը վկայակոչում էր, որ Միլլերի «ամենօրյայի»՝ որպես հեթանոսության ըմբռնումը ճիշտ էր, և սկսում են գործածել շեղելու ու ենթադրությունների արվեստը՝ պաշտպանելու համար իրենց սերը կաթոլիկ և բողոքական աստվածաբանության հանդեպ:

Նրանք այդ համարում հեթանոսական Հոռմը դարձնում են պապական Հոռմ, և այն բառին, որ նշանակում է «վեր բարձրացնել և մեծարել», բռնությամբ պարտադրում են «հեռացնել» իմաստը: «Ամենօրյայի» սատանայական խորհրդանիշը սահմանում են որպես աստվածային խորհրդանիշ, ապա պնդում են, թե հեթանոսական տաճարը Աստծո տաճարն է՝ միաժամանակ շրջանցելով սրբարանի «տեղի» ուղղակի հիշատակությունը: Եվ «անուսները» (ինչպես Եսային է նրանց բնորոշում), որոնք կհասկանան միայն այն դեպքում, եթե «ուսյալները» նրանց ասեն, թե այդպես է, ընդունում են առասպելների այդ պատառը՝ դեպի իրենց իսկ կործանումը:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք մեր քննությունը գիտության աճի վերաբերյալ, որը Միլլերի երազում ներկայացված է որպես գոհարներ:

«Պողոս առաքյալը նախագգուշացնում է մեզ, որ «ոմանք պիտի հեռանան հավատից՝ ականջ դնելով մոլորեցնող հոգիների և դևերի վարդապետությունների»: Ահա թե ինչ պետք է ակնկալենք: Մեր ամենամեծ փորձությունները պիտի գան այն դասից, որ մի ժամանակ պաշտպանել է ճշմարտությունը, բայց նրանից շրջվելով դեպի աշխարհ՝ այն ատելությամբ և ծաղրանքով ոտնակոխ է անում: Աստված գործ ունի անելու Իր հավատարիմ ծառաների համար: Թշնամու հարձակումների պետք է հանդիպել Նրա խոսքի ճշմարտությամբ: Կեղծիքը պետք է մերկացվի, նրա իսկական բնույթը պետք է բացահայտվի, և Եհովայի օրենքի լույսը պետք է փայլի աշխարհի

բարոյական խավարի մեջ: Մենք պետք է ներկայացնենք Նրա խոսքի պահանջները: Մենք անմեղ չպիտի համարվենք, եթե անտեսենք այս լուրջ պարտականությունը: Սակայն, մինչ կանգնած ենք ճշմարտության պաշտպանության մեջ, չկանգնենք ինքներս մեզ պաշտպանելու համար և մեծ աղմուկ չբարձրացնենք, երբ կանչված ենք կրել նախատինք և զրպարտական խեղաթյուրում: Չխղճանք ինքներս մեզ, այլ լինենք խիստ նախանձախնդիր Բարձրյալի օրենքի հանդեպ»:

«Առաքյալն ասում է. «Ժամանակ պիտի գա, երբ առողջ վարդապետությանը չեն հանդուրժի, այլ իրենց ցանկությունների համաձայն իրենց համար ուսուցիչներ պիտի դիզեն՝ ականջների քորով, և իրենց ականջները ճշմարտությունից պիտի շեղեն ու առասպելների պիտի դարձվեն»: Ամեն կողմից մենք տեսնում ենք մարդկանց, որոնք հեշտությամբ գերվում են նրանց խաբուսիկ երևակայություններով, ովքեր անվավեր են դարձնում Աստծո խոսքը. բայց երբ ճշմարտությունը նրանց առաջ է դրվում, նրանք լցվում են անհամբերությամբ և բարկությամբ: Սակայն առաքյալի հորդորը Աստծո ծառային սա է. «Դու ամեն ինչում արթուն եղիր, նեղություններ հանձն առ, ավետարանչի գործը կատարիր, քո ծառայությունը լիովին կատարիր»: Նրա օրերում ոմանք թողեցին Տիրոջ գործը: Նա գրում է. «Դեմասն ինձ թողեց՝ սիրելով այս ներկա աշխարհը», և դարձյալ ասում է. «Պղնձագործ Ալեքսանդրոսը ինձ շատ չարիք արեց. Տերը նրան հատուցի ըստ նրա գործերի. նրանից դու ևս զգուշացիր, որովհետև նա խիստ հակառակվեց մեր խոսքերին»»:

«Մարգարեները և առաքյալները կրեցին ընդդիմության և նախատինքի նմանատիպ փորձություններ, և նույնիսկ Աստծո անբիծ Գառը փորձվեց ամեն ինչում այնպես, ինչպես մենք ենք: Նա իր վրա կրեց մեղավորների հակառակությունը իր անձի դեմ»:

«Այս ժամանակի համար տրված յուրաքանչյուր նախազգուշացում պետք է հավատարմորեն փոխանցվի, սակայն «Տիրոջ ծառան չպետք է կռուի, այլ բոլոր մարդկանց հանդեպ հեզ լինի, ուսուցանելու յարմար, համբերատար. հեզութեամբ խրատելով նրանց, ովքեր ընդդիմանում են իրենք իրենց»: Մենք պետք է զգուշությամբ փայփայենք մեր Աստծու խոսքերը, որպեսզի չապականվենք նրանց խաբուսիկ ներգործություններով, ովքեր լքել են հավատը: Մենք պետք է հակառակվենք նրանց ոգուն և ազդեցությանը այն նույն զենքով, որ գործածեց մեր Վարդապետը, երբ հարձակման ենթարկվեց խավարի իշխանի կողմից,— «Գրված է»: Մենք պետք է սովորենք հմտորեն գործածել Աստծու խոսքը: Հորդորն է. «Ջանասիր եղիր քեզ Աստծուն ընդունելի ներկայացնելու, որպես մի մշակ, որ ամաչելու կարիք չունի, ուղիղ բաժանելով ճշմարտության խոսքը»: Պետք է լինի ջանադիր աշխատանք, լրջմիտ աղոթք և հավատ, որպեսզի դիմագրավենք կեղծ ուսուցիչների և մոլորեցնողների խրթին մոլորությանը, որովհետև «վերջին օրերում ծանր ժամանակներ պիտի գան: Որովհետև մարդիկ պիտի լինեն անձնասեր, արծաթասեր, պարծենկոտ, հպարտ, հայիոյիչ, ծնողներին անհնազանդ, անշնորհակալ, անսուրբ, անգութ, անհաշտ, զրպարտիչ, անժուժկալ, վայրագ, բարին ատող, մատնիչ, հանդուգն, մեծամիտ, առավել հաճույքները սիրող, քան՝ Աստծուն, աստվածապաշտության կերպարանք ունենալով, բայց նրա զորությունը ուրանալով. այդպիսիներից հեռո՛ւ մնա»: Այս խոսքերը պատկերում են այն

մարդկանց բնավորությունը, որոնց Աստծու ծառաները պիտի հանդիպեն: «Զրպարտիչները», «Բարին ատողները» կհարձակվեն նրանց վրա, ովքեր այս ապականված դարում հավատարիմ են իրենց Աստծուն: Բայց Երկնքի դեսպանը պետք է դրսևորի այն ոգին, որ երևաց Վարդապետի մեջ: Խոնարհությամբ և սիրով նա պետք է աշխատի մարդկանց փրկության համար»:

«Պողոսը շարունակում է խոսել նրանց մասին, ովքեր ընդդիմանում են Աստծո գործին՝ նրանց համեմատելով այն մարդկանց հետ, որոնք պատերազմեցին հավատարիմների դեմ հին Իսրայելի ժամանակներում: Նա ասում է. «Ինչպես Յաննեսն ու Յամբրեսը հակառակվեցին Մովսեսին, այնպես էլ սրանք են ընդդիմանում ճշմարտությանը՝ ապականված մտքի տեր մարդիկ, հավատքի վերաբերյալ անպիտան: Բայց այլևս առաջ չեն գնա, որովհետև նրանց անստությունը կհայտնվի բոլոր մարդկանց, ինչպես որ այն մարդկանցն էլ հայտնվեց»: Մենք գիտենք, որ գալիս է այն ժամանակը, երբ Աստծո դեմ պատերազմելու անստությունը պիտի բացահայտվի: Մենք կարող ենք սպասել հանդարտ համբերությամբ և վստահությամբ, որքան էլ զրպարտված ու արհամարհված լինենք, որովհետև «ծածուկ ոչինչ չկա, որ չհայտնվի», և նրանք, ովքեր պատվում են Աստծուն, պիտի պատվվեն Նրանից մարդկանց և հրեշտակների ներկայությամբ: Մենք կոչված ենք մասնակցելու բարենորոգիչների չարչարանքներին: Գրված է. «Քեզ նախատողների նախատինքներն ինձ վրա ընկան»: Քրիստոսը հասկանում է մեր վիշտը: Մեզանից ոչ ոք կոչված չէ մենակ կրելու խաչը: Գողգոթայի Տառապյալը զգայուն է մեր ցավերի հանդեպ, և ինչպես Ինքը չարչարվեց՝ փորձության ենթարկվելով, այնպես էլ կարող է օգնել նրանց, ովքեր Նրա անվան համար գտնվում են վշտի և փորձության մեջ: «Եվ բոլոր նրանք, որ ուզում են աստվածապաշտ կյանք վարել՝ Քրիստոս Հիսուսով, հալածանք պիտի կրեն: Բայց չար մարդիկ և խաբեբաները պիտի գնան վատվելուց դեպի ավելի վատը՝ խաբելով և խաբվելով: Իսկ դու մնա այն բաներում, որ սովորեցիր»»: Review and Herald, January 10, 1888.